

הדוכסית מביית זאנסיה

הוד מלכותה ופידמות של משי

הריוורה. מרחוק מרמזים אורותיהם של סן-רמו, מנטונה, מונקו. עם בוקר מתקרבים לגמל מרסיל.

עוד נמל עצום. שעה שלמה שטה "קדמה" במימיו האפורים-הדלוחים. לפי סוף עיגונת ליד צריף רעוע. המולה ומ"הומה. בקורת-מכס שאינה בקורת. אנשי "שהם" שהיו כל כך אייבים בחיפה -- לכאן אין אדיבות מגיעה. נציג החב"ה, רה, העולה על סיפון באניה -- אינו יודע עברית, אינו מדריך את הנוסעים.

הבנות-הישראליות התגנדרו לכבוד הפגישה עם צרפת, מהן לבשו מכנסי משי תרגים חרוזים -- כצו האופנה; כולן חבושות מגבעות עם הצעיף הקל, והנה -- אכזבה מרה. הצרפתיות -- לבושות בגדים פשוטים בחלילת הפש"טות. רק אחת מעשרים חובשת מגבעת, אחת ממאה -- גרביים. הגברים לבושים עוד גרוע מזה, -- מכנסים אפורים וחומים ו"ז'קט"; מעטים לבושים חלי-פות. כובעים אין לראות כלל.

נפתרה החבילה. כל אחד אץ לצד אחר ליהנות "מאירופה". הצעירים -- דרכם מובילה אותם לגמל הישן. פעם היה כאן רובע עתיק ימים, ציורי במי יוחז ומלוכלך. הגרמנים, אהובי הסדר פוצצו את הרובע כולו, וכעת מתנוסס סים בו בניינים מודרניים מביטון וז' כוכית.

באין נוף רומנטי -- מסתפקים באי כילת שבוליים ומרקדגים ("בויאבס") במסעדות הקטנות שעל החוף; אחרי הצהרים "עולים לרגל" ל"שאסו דיה" שעל האי במפרץ-מרסיל, הנגים מנור" חופים נהדר; חוזרים למרסיל, מטיי לים לאורך הקנבייר וקובעים שמחירי הנעלים, הלבנים, העטים הנובעים, המ צלמות -- אותם המחירים ממש, כפי שהם אצלנו. רק דבר אחד כוול כאן -- הלירה שלנו בחלון ראווה של בנק רשום השער; 450 פרנק הלירה -- היינו -- פחות מחצי הקורט הרשמי -- וכפי שמספרים, על אף ההגבלות ביציאה -- ממשך השער לרדת.

בערב, הפתעה בלתי-נעימה: אין מקומות ברכבת המהירה לפריו. אולם -- בעזרת 100 פרנקים שנותנים למלוה הרכבת -- נפתחות דלתות התאים הסי-גורים, והכול בא בשלום אל מקומו.

יום גשום, אפור, מקבל את הישרא- ליים בבית הנתיבות הליוני בפריס...

הכומר של בית הסוהר, וידי זה, שהוא סוד כמס לפי חוקי הכנסייה, נרשם ע"י הכומר בכתב ידו והגיע איך שהוא לבעל ההכרזה שפירסם אותו בלי רשות.

מגינו זה של פסן שהוא פועל אך ורק למען הצדק, ושה- גיע למסקנה שפסן הוא חף מפשע אח- רי שהקדיש חמש שנים רצופות ללי- מוד התיקים וה- מיסמכים מתקופת ויטי ומשפטי פוטי- עיה-המלחמה. אולם מתנגדיו (בעיקר במחנה הקומוניסטי) טוענים שיש לו נימוק פוליטי מוב- הק, הקרע בין דה- גול ופסן עודו מפי- לג את הימין הצר- פתי ומחליש את כוח התנגדותו לקר- מוניסטים. לוא היה קרע זה מתחיל עקב רביזיה של משפט פסן ושחרור המרשל הזקן היה כותה של הניעת דהגול גובר בהרבה.

מסע לצרפת

שליחנו המיוחד הנלוה אל הנשיא במסעו לאירופה כותב לנו מצרפת: לאטה מתקדמת "קדמה" לרציף נמל גינואה, בנין עצום-ממדים -- תחנת הנמל על הרציף -- קהל רב, המזכיר הראשון של צירייתנו ברומא -- א. כדורי -- מנפנף במגבעתו האפורה. רעיון -- ידיה מלאות פרחים. הנה הם עולים לאניה, אחריהם אצים עשרות איטלקים במדים וללא מדים. צעירים מצוחצחים מנפנפים בכרטיסי-עתונאים. שואלים לפרטים על תולדות חייו של הנשיא, והנהו יורד -- נשען על זרועו של שלישי -- סגן אלוף ארנון. הש- ליש לבוש מדים מפוארים, חזהו עטור אותות הצטיינות... בריטיים כמובן... שני "הקאראבינייר" החבושים כוב- עים משולשים משעונית (לפי האופנה של ימי נפוליאון) מצדיעים, על המכר- גית מונף דגל ישראל. הקהל מוחא כף. הנשיא -- דרכו למלון; משם תר- ליכנו רכבת מהירה להלוטיה

מקום מושבו השנה -- כמו בשנה שעברה -- בבירגנסטוק. מלוצר-העיר מובילה אניטיטולים למעגן שלמרג- לות סלע זקוף. היא חוצה את מימיו התכולים של אגם 4 הארצות ("פירוואלד" שטרוה" המפורסם). רכבת-הרים ער- לה בהר לבנין רב מקומות בעל מאות חלונות. זה הוא אחד מבתי-מלון המ- פוארים ביותר בהלוטיה (יש אומ- רים שבעל המלון, הנמנה על עשירי הארץ המופלגים, מכניס שפורים לרי- הוט המלון וסידוריו -- לא מתוך נימוקים עסקיים, כי אם מתוך הרצון, כי נשמר לאלוהי התואר של המלון- המפואר-ביותר בהלוטיה).

מפוארים שני אולמיי-האוכל בעלי נברשות-האלגנטי, ובייחוד -- הסלונים המקושטים בתמונות לרוב, מהן מקור- ריות -- של ציירים קלאסיים ומודר- גיים, ומהן -- העתקות של תמונות ציירים מפורסמים.

על גג הבנין מתנוסס דגל-ישראל, ויושביו -- רובם אמריקנים עשירים באים-בימים, נסיכים הודיים וכיוצא בזה -- משתדלים לראות את הנשיא מקרוב.

* "קדמה" ממשכה את דרכה לאורך

או הליקופטר בו טס הבעל לבסיס הצרפתי הקרוב ביותר ומביא מזון. כש- מצטברת במטע כמות מתאימה של גומי (חוט השדרה של המשק ההודו- סיני, וחלק חיוני של המשק הצרפתי ככללו) מזמין בעל-המטע עזרה צר- פתית. הצרפתים משגרים למטע שיירה ארוכה של טאנקים, משורינים ומכר- ניות משא המובילות את התוצרת לגמל, ובצאת השיירה שוב נשאר המטע אי- וויטנאמי קטן ומנותק בממלכתו הגי- דולה של הויצ'מיין.

צרפת: עוד חיים

נכי המלחמה רוטנים בכל העולם. ובכל הצילים יש להם על מה לרטון. כי תודת המולדת (כל המולדות) קצרה, וכשנשכחת התודה נשארת מציאות אפו- רה של נכים אשר אינו רוצה בהם ואיש אינו רוצה להעסיקם.

אלא שלנכים הצרפתיים ישנה תכר- נה המציינת אותם משאר הנכים בעו- לם: יש להם חוש הומור מיוחד במי- נו. ולכן נשאו אתם המפגינים הנכים, שהתקבצו בפאריס מ- מחוות צר- פת כדי להפגין נגד קיפוח ממשלתי, סיטמא המבטא את רגשותיהם יותר מאשר אלף מאמרים ראשיים.

הסיטמא (ראה תמונה): "אדוני שר הכספים, סלח לנו על כך שנשארו בחיים..." ויחד עם זה, הקימו דחליל מקש -- דמותו של שר הכספים -- ושרפוהו בפומבי.

כטן חוזר

אי שם באי-הסוהר כלאו אדם זקן, בעל שפם לבן, שהיה פעם גבור ה- עולם -- המרשל פסן.

מעטים זוכרים את המרשל. זוכרת אותו האשה הזקנה השוכנת במלון היחיד באי -- מאדאם פסן. היא גרה במלון המלוכלך כדי להיות בקרבת בעלה ולנחם אותו בנוכחותה. ביקרה השבועי בבית-הסוהר הוא תוכן חייה.

והנה נשמע פתאום קול שהייתה ברחבי המדינה. קם אדם שנתב בפזי- מי ליערוך רביזיה על משפט פסן (בדור- מה לרביזיה של דרייפוס) והכריז של- דעתו פסן אינו רק חף מכל פשע, אלא הנהו גם גבור לאומי.

הפרט שנתן להכרזה זו איפיו של סנסאציה: בעל ההכרזה הוא בעצמו גבור לאומי, מעמודי התווך של תנו- עת דהגול, מי שהיה מקשר הראשי בין ממשלת דהגול והמחתרת בצרפת. איש זה הוציא מנתיקו מיסמך מיוחד במינו: וידויו של פסן באינו

ספרד: יחי המלך פראנקו, הדיקטטור השממון של ספ- רד, הוא לכל הדעות אדם פיקח. לשל- טון הגיע הודות לכיבוים פאשיסטיים ופצצות נאציות. אך בימי מלחמת ה- עולם השניה מנע בעד היטלר לכ- בוש את גיברלטאר והציל את הים- התיכון לבריטניה. האנגלו-סאכסים הם בינו את הרמו, ומאו פרושה כנפם על הגנרל הקטן, משום מה סבורים הם שדיקטטורה פאלאנגית בספרד טובה מדימוקראטיה סובייטית בספרד.

אלא שלפראנקו הפיקח יש אויבים פקחים. והאויבת מספר 1 שלו היא אשה יפה (פחות או יותר) המרעישה את ספרד זה זמן רב. הריחי הדוכסיה מבית וואלנסיה, מראשי התנועה המל- כנית (הבלתי חוקית) השואפת להמליך את חואן, המועמד לכתר, כמלך ספרד. פראנקו היה רוצה לסלק את הוד- סית האהודה. אך איך עושים זאת ב- ארץ הנימוסין, מולדת הגראנדיצה?

תבעו את הדוכסית לדין צבאי. יחד אהה הופיע, כנאשם שני, אציל בא בימים, גם הוא מנהיג מלוכני. המשפט התנהל לפי מיטב הכללים של סרט הוליבודי: האציל הזקן קיבל על ע- נו את כל האשמה כדי להציל את ה- דוכסית היפה שהרעישה את בית-הסו- הר בפיגיאמה של משי אדום, ואחרי קידות ומחמאות רבות הודיע הקצין, שישב ראש בבית-הדין, כי הוא מזכה את הדוכסית.

בחזרה לארמונה מצאה הדוכסית שהבית מלא פרחים. ראש בית הדין בחר בדרך זו כדי להביע את רגשי הוקרתו לנאשמת.

פראנקו המסכן, מישה יעשה עתה? אפסר לנחש שלא יעשה דבר. בשלב הנוכחי של המלחמה העולמית הוא יושב לבטח על כסאו -- הגוש המער- כי לא יסבול עוד זעזועים בספרד, גם לא זעזועים הלבושים בפיגמה של משי.

הודוסיין: גומי ומטוסים

בשעה שעניי העולם מרותקות לי- קוריאה (האם תהיה נזרק שניה?) התחילה העזרה האמריקאית לזרום בכ- מיות גדולות והודוסיין, שם מתגווי גים הצרפתים והקיסרי-הבובה בארזי ("העולם הזה" 658) מפני חבורות ה- גרלה של איש-הברול הקומוניסטי, הויצ'מיין. והודוסיין היא אהה מחמש המועמדות העיקריות להתקפה קומוניס- טית רבתי (שאר ארבע המועמדות: פורמונה, פרס, יוגוסלביה, ברלון).

התכונה המציינת את המלחמה ההודו- סינית היא שאין בה כל חזית. בדומה לכוחות הקומוניסטים באיי היליפינים

("ההוקים") שולט הויצ'מיין בשטחים נרחבים מבלי שצב- או גראה לעין. הצרפתים אינם יכו- לים לעבור בשטחים אלה אלא ככוחות חזקים, ובהעדר הצרפתים קובע החוק של לוחמי הויצ'י.

הגיבורים האמ- תיים של המערכה (מבחינת אומי- לבם האישי) הם בעלי מטי-הגומי הצרפתיים. כל מטע כזה מהווה אי קטן (ומזויין) בממלכת הויצ'י. המטע מוקף גדר של קנה דוקי- רני, וצבא פרטי שומר עליו ביום ובלילה. הקשר הי- חדי עם העולם הוא מטוס קטן

מפגינים בפריו

כבוד המיניסטר ודחליל של קש